Què fa un paio com jo en un lloc com aquest?

Fabian Mohedano

En Sergi Picazo poc abans del solstici em comunica que ha arribat el moment d'**estrenar-me com a opinador a CRÍTIC**. M'argumenta que necessiten "una mica d'ordre" i **"una veu socialdemòcrata"** perquè estan "plens de radicals". Em suggereix parlar de la política catalana, que escrigui sobre alguna cosa que no he explicat mai. **"D'ara, d'Avancem, de la relació amb ERC o de l'etapa a l'executiva del PSC**. Alguna cosa potent." Penso en l'article sensacional que ell mateix va escriure sobre la seva adolescència al barri del Carmel: "Independentistes al Carmel".

Felicito la iniciativa de CRÍTIC i crec que pot ser una bona plataforma per a aquest tipus de reflexions obertes, sense limitacions ideològiques.

L'interès per la política a casa

Sóc fill d'immigrants cordovesos, que van arribar amb una mà al davant i l'altra al darrere. El pare fa de delegat sindical a la potent federació del Metall de la CONC. Mai supera el nivell d'implicació de la fàbrica de l'Hospitalet de Llobregat, i, quan l'empresa tanca amb la reconversió industrial, ell, com molts altres, marxa a casa. Parlem de política de forma quotidiana, **llegim *El Periódico* i mirem els canals espanyols de televisió** –TV3 em semblava ben avorrida: em sento molt lluny del Mikimoto, de la nit dels ignorats, de les persones humanes, i tota una cosmovisió dels noranta de la televisió i ràdio pública catalana. Escolto el Supergarcía a les nits i el programa de la SER *Parlar per parlar* amb la jove Gemma Nierga. **En l'àmbit polític, vaig als mítings d'aquella renovada Iniciativa per Catalunya** i, quan l'Anguita cedeix la paraula a l'actual Síndic de Greuges, marxo com ho fa una bona part dels assistents. Hi ha qui ha escrit que aquells són els "anys de plom" en la política catalana; per a mi són els d'una ignorància, un pèl irreverent, que fins i tot ara m'avergonyeix. Compro de tant en tant *El Mundo* per entendre tot allò de Filesa, Malesa, Time Export. Tinc poques herències familiars, potser una de ben rellevant és l'antifelipisme. Amb els companys de la primera promoció de relacions laborals de la UPF **fem tertúlies (en castellà) sobre el moment apassionant de la política espanyola, poques vegades ens situem en el *frame* català de finals del mil·lenni.**

De l'associacionisme a la política de partit

És **l'escoltisme qui em fa aprendre a viure en primera persona la política (no partidista) i sobretot estimar Catalunya a través de la música *kumba* (des de Llach fins a Els Pets) i del contacte amb la natura**. També és qui m'ensenya a viure en català –molt abans que als meus companys de l'escola pública de l'Hospitalet. Bona prova d'això és que sóc escollit per representar el *col·le* per parlar en català en aquella ràdio local incipient. No és fins més tard, en els ambients de fraternitat i liberals-progressistes de la **Fundació Ferrer i Guàrdia**, que em fan entrar en contacte amb els clàssics anglesos i allunyar-me del comunitarisme. Tot i així, **el 2007 amb un cert grau d'ingenuïtat dialogo amb ICV sobre la possibilitat d'anar a les llistes en les municipals**, induït pels bons amics de CCOO, on estic afiliat des de l'any 1996. No qualla.

Després d'una estada a Londres i de llegir coses noves **decideixo enterrar la meva adhesió al postcomunisme**. De fet, mai em sento atret per l'ecosocialisme com a ideologia. A més, confesso que el 99, quan es presenten separats, sóc un dels 44.454 que voten EUiA. **Això no treu que senti admiració per Joan Herrera, i no m'agrada que estigui qüestionat de forma injusta darrerament, només per haver estat coherent**. Fruit del contacte amb Jordi Serrano, Joan-

Francesc Pont, Gemma Martín, pioners del Moviment Laic i Progressista, m'interesso progressivament pel **liberalisme d'esquerres**. Ells m'ajuden a posar una mica de ciència al meu antifelipisme. Entro en l'òrbita del socialisme (democràtic). Començo a interessar-me per la seva història, per l'espai que ocupa; m'agrada l'aparent diversitat interna, la capacitat per representar una gran majoria social. Finalment, començo a militar el 2009. **El 2011, en Joan Ignasi Elena (a qui només conec d'un esmorzar) m'incorpora en la seva llista a la comissió executiva amb el vistiplau del temut aparell del PSC**. La nit del 12è congrés aprenc més de política que en tota la meva efímera carrera. Fins a la tercera o quarta reunió executiva no puc fer una radiografia d'on m'he ficat. Hi ha una evidència que m'impacta: **només som tres les persones a qui no ens depèn el sou directament o indirecta del partit.** Intueixo la dificultat de fer efectiva la transformació que requereix l'organització. **El problema del PSC no és l'eclosió sobiranista. Ho escrivim amb Jordi del Río: és una qüestió d'amos i de cultura organitzativa.**

Invasió del 'frame' sobiranista

A finals de 2013 assisteixo en nom d'Avancem al Fòrum a un acte sota el lema #volemvotar. **El PSC m'obre un expedient a la comissió de garanties i uns mesos després m'acomiaden. Curiosament, després de tota la crisi i diàspora, sóc l'únic expulsat.** Tot hauria estat més fàcil si Pere Navarro m'hagués trucat al seu despatx –cosa que mai va fer– i m'hagués dit que havia perdut la confiança. Com a persona d'ordre, li ho hauria acceptat i hauria marxat a casa sense fer soroll. **Al PSC no el preocupen les meves noves inclinacions sobiranistes: el preocupa que sigui capaç d'organitzar gent. No em considero independentista si bé vaig votar #sísí.** Per cert, vaig amb els meus pares i tots tres votem el mateix. Com a la nova majoria de l'onada sobiranista, em queden molt lluny el Pi de les Tres Branques i el Fossar de les Moreres.
Encara més: **no em sento còmode davant la simbologia independentista.** Ara bé, l'impuls d'un nou país és una via per construir i fer política que il·lusiona. S'obre una escletxa per transformar i renovar Catalunya. **Espanya m'esgota. Mai m'he sentit espanyol.** En aquest cas, els símbols de l'Estat sí m'incomoden. **Un aclariment: si em sento català, és gràcies a l'escoltisme i l'educació cívica. No és cap tipus de pulsió nacionalista:** és l'educació republicana a través de l'associacionisme. Entenc el federalisme com la unió en llibertat de persones i d'organitzacions. El federalisme a Espanya és un oxímoron; no passa res.

Nota final: no sóc pas diputat

No sóc diputat i no ho he estat mai. Ho dic perquè són moltes les persones que al llarg d'aquests dos anys m'han tractat d'il·lustre senyor. Algunes d'elles em sorprenen molt, ja que se les pressuposa informades per la responsabilitat que ocupen. **El meu activisme polític és voluntari. Es confon militar i participar en partit polític i sortir a la televisió amb tenir un càrrec institucional.** És preocupant que s'associï política amb una professió. Els partits clàssics són preses d'aquest model i és dramàtic per a la democràcia.

No és casualitat que comencin a sortir nous lideratges procedents d'iniciatives sectorials. Potser aquests tipus de projectes són l'única manera de fer política efectiva en l'actualitat. **L'entorn dels partits clàssics s'ha aprimat tant que potser no arriben a temps per redreçar el declivi i la davallada**. Un dels motius és que han fet excessius esforços a aplicar les tècniques de màrqueting de les escoles de negocis i pocs en els processos d'acollida, creixement i relleu de persones. La forma d'escollir els dirigents és antiga, molt antiga. Per acabar, **és terrible aquesta generació filla del *baby boom* instal·lada en els llocs de poder i mediàtics –des de molt joves, protagonitzant la Transició– que no tenen cap intenció de marxar** i que s'autoreferencien amb complicitat transversal. Exerceixen de tap i dificulten el relleu generacional a les tertúlies, les

universitats, els partits, etc. **Potser ha arribat el moment de saltar la paret.** *Fugit irreparabile tempus*.